

Cserepek, félálomban

Hajsza egy szökevény emlék után. Sebezhetetlen szintér.

Végleges alapköletétel, kokárdás babékoszorúval. Diadalív, ködből kimetszett négyszögekkel.

Világvégi táj. Nomád áramfejlesztők.

Senkiföldje a hátra és előre metszéspontján. Lehangolt szépség birodalma.

Gyáva előérzet, utólag.

Távozásukkal betoppanók.

„Kel a madár, fekszik a. Fekszik a madár, kel a.” Hiányos mondatok kiárusítása az ószeren.

Részegség. Szavak keresztje.

Jobb lator, bal lator apokrif párbeszéde: „Az intelem arányait hogy nem értetted, te boldog!”

Árván csalódott. Családosan meghalt.

Két villamos közé szorultan elveszni örökre. És ott berendezkedni.

Elhasznált gondolatokért cserébe elhasznált gondolatokat cserébe. Valutahiány.

Hiányában közlekedni, jelenlétében parkolni.

„Kérlek! Törd össze a tükrömet! A szemembe nézz!”

Körvadászat. Kéjgyilkosság.

Néma! Mindig belőlem beszél.

Alul a táj, fölötte gondolatok, középtűt hanyatt a sík fény. Perspektíva.

Nagy szavak, sok kis pondró.

Fokozhatatlan masszivitás. Végző tájainkba visszavonuló átmenetiség.

Síkföldi étvágy. Síkföldi hatalom.

Antik mitológia-intimitás. Görög. Meztelen óriás-testünkön bőklászó kicsi-kezünk.

Lény a lényben. Ráhajlás a ráhajlason. Asilum anti-grammaticum.

Kibérelt játékok. Magántulajdon gürizés. Állami rezon.

Vetköztet, felöltöztet a lárma. Vetköztet, felöltöztet a csend. A különbségben inkarnálódó sztriptíz.

A kikerülhetetlen végrehajtása mentesít a gyanú alól?

Tegnapi táj: benépesíthetetlen szomorúság.

Valamire biccent a lépésével.

Többet tudni a reménytelenségről, mint ami méltányos.

Szerettelek. Most helyette szeretlek.

Látletet: a gúzsevezőkön a kopasz szálkák önmaguk hosszára vetkőztek.

Orvosnál. Metszet-nyomokban az ifjúság, boncaszatra vetve.

Tenger, nyár. A só leperreg. A víz sose rab.

Te akarsz próféta lenni?! Nekem van autóm.

Megfoghatatlan gondolatok, csupán súlyuk van, mint a légnyomásnak.

Messziről int. Csak a halál tud ilyen eleganciával közeledni.

A sírfelirat mért lenne más, mint egy bölcső-felirat?

Az ablak nem teheti meg, hogy aki kinéz rajta, ahhoz ne nézzenek be.

A palack csinnadrattái.

Ne legyen kikötő, ahová a bárkát nyugdíjas tőkélyként be lehet vontatni.

A múlt az a szerető, akit mindig holnap ismerek meg és teszek magamévá.

Nem tudjuk, mikor és hogyan történt, csak a kép erős. Bizonyos hát, hogy így történt...

Mért nem tudok a kezemmel csupán káromkodni, csak tenni —

Mi nem születik valamennyire is gyalázatból?

Üvegfal mögött a szeretet. Tele légy piszokkal az üveg.

A pokol az emberitől meleg.

Békebeli hadirokkant.

Köveket törtem a számmal; a kezem meg megdicsőült.

A szerelem gyermek nélkül csak fintor?

Madártragédia. Kakaduk közt próbált rigóhangon beszélni.

Igen — a világot kellene diagnosztizálni.

Ozymandias szobra a legtartósabb példa a reményre.

Júniusban már kevésbé borjaznak a jéghegyek.

Meglehet, hogy az embernek magának kell berendeznie azt a vadászmezőt is, ahol mindegy már, élesre van-e töltve a puskája vagy nincs — mert ott már minden boldogan szíven van találva.

Ötödik évszak. Tetten érni az üres színpad eseményeit, kibogozni a dramaturgiáját, elemezni a jelenet sorait, a szereplőkkel magnó-interjút készíteni, fehérén fehér fotókat a felvonásszünetben s megvárni, míg az üres nézőtér zsúfolásig kitrül.

A jelentéktelenség varia-bútoráival berendezett Hallban vasárnapiasra kifésült-kikefölt jámborsággal várják, hogy az örömben sorra kerüljenek.

Epiktetosi apokrif: Ne ess kétségbe, ha az egyik lábad elhagyott — egy egész lábnyi súllyal másképp hogyan lehetnél könnyebb?

Szemfényvesztő függetlenek, akik az ürességben eveznek szabadon; akik az ingyeneshez úgy nyúlnak hozzá, mintha ők szereznék meg; akik a saját árnyékukkal takaróznak s még idejük sincs a napról, aminek az árnyékukat köszönhetik.

Produkción: bohóc ledobja maskaráját a porondon, letörli a festéket, még jobban nevetik. Ki felelős a magányért?

Semmi nem jellemzi olyan maradéktalanul egymást, mint a múlás és állandóság.

Csábító gondolat: kötelezni a bírákat, ügyészeket, szónokokat, hogy meztelenül lépjenek a vádlott s a hallgatóik elé. A mondandó, ami ezt a próbát is kiállja, mehet.

Közérzet: beleütközni a semmi idomaiba. Nincs kint és bent. Nincs áthárítás, nincs magadra-szűkítés. Összekeveredett lét. Totális határvidék. Egyedül a sivatagban; most végre mindenkiért.

Mozdulatlan, téli táj. Faágak füstfinom függőnye. A folyóparton magas hótórlasz, fölötté lassan vonuló jégtáblák monstrum csúcsai. Álcázott menetelés. Közös harapófogóban a tárgyiasult csenddel.

(Szent-szöveg töredék)

„Megmérni a magasságot a kicsivel, hogy a kicsi még elhatároltabb legyen, csak önmaga...”

„Nem nézni el a vigasz fölött, amit csak a mi tetteink nyújthatnak a mi tetteinkkel az ő tetteiért: a saját tetteivel a közös tetteinkért...”

„Társam, keverj össze, húzzál belőlem, tedd magadba, keverjelek össze, húzzak belőled, tegyelek magamba, keverjenek össze, húzzanak belőlünk, tegyék magukba, keverjük össze egymás-magunkat, húzzunk egymás-magunkból, tegyük Bele, keverje össze Magát, húzzon Magából, tegye Magába. Finita.”

„Nagy szándékaiba bonyolódva, Macska, nagy szándékai elágazásával hurokba köti az Egeret; nagy szándékai elágazásában hurokra kötve, Egér, nagy szándékaival hurokba köti Macskát; nagy szándékaiba bonyolódva, nagy szándékai elágazásával hurokra kötve, nagy szándékai elágazásával hurokba köti, nagy szándékai elágazásába bonyolódva...”

(Mese-elemzés)

Rézmadár. Szárnyát leszegi, hogy megértsen. Fejét lehajtja, hogy megszégyenítsen. Fiókait mégis szavaimmal hívogatja.

Jár valaki közöttünk személyesen, mégha csak elv is; vagy ez az álruhája.

Az istenek is szeretik tükörben nézni magukat, mégha ők adják is hozzá a foncsort.

Mindegy, Istenem, hogyan fogalmazok; mindegy, művészet, hogyan cifrázod — csak emlékezz.

A Pille vagyok *én* — ha ő fölébred, többé már nem lehetek *mi*.

Bizonytalan az ébredése, kiszámíthatatlan. Sem ébren nincs, se nem alszik, sem halott. Kicsoda? Biztosan más módon *van*. Ilyenkor illenek letenni a tollat?

Bensőséges hangzás, megszólítás, amitől azonnal elgyengülünk, annyira távolról, mélyről idézi fel az eltékozoltat.

Nem Sokratesnek jutott eszébe: „Mért hagytál el engem?”

A mélységnek nincs stílusa.